

[Erhard Jakobsen]

fentlige besparelser, man henviser til. Det er med i denne politik. Og her må man sige, at centrum-demokraterne har absolut ønsket offentlige besparelser. Vi har været med til at presse på, som de radikale har det, som kristeligt folkeparti har det, og som adskillige socialdemokratiske medlemmer af finansudvalget har det. Og jeg kan da også godt sige, at centrum-demokraterne er så ivrige som nogen sinde. Vi afventer i øjeblikket en besvarelse fra en af ministrene på et spørgsmål om, hvilke kommuner der faktisk har sparet, og hvordan de har sparet, og vi venter selvfølgelig i tillid til, at borgerligt styrede kommuner, som der er flest af her i landet, har vist et enestående eksempel på, hvordan der kan spares på de områder, hvor de selv kan gøre noget. Det er biblioteksvæsenet, det er i høj grad skolevæsenet, det er fritidsforanstaltninger, det er børneinstitutioner osv. Vi venter at finde nogle eksempler, så vi kan sige til andre kommuner: ja men når de kan gøre det, kan I også gøre det, og så må vi til fra statens side at gribe ind; så kan vi ændre normer osv. herindefra.

Vi venter spændt på disse resultater, og jeg kan love venstre og konservative for, at hvis virkelig borgerligt styrede kommuner har givet disse gode eksempler, så skal vi nok finde sparekataloget frem. Sparekataloget er nemlig uinteressant, hvis ikke nogle borgerlige borgmestre rundt omkring viser, at det faktisk kan gennemføres. Men vi skal gerne vende tilbage til det. Den sag er bestemt ikke glemt, og vi kan nå at lave meget ikke for 1982, for kommunerne er ved at være færdige med deres budget, men så for 1983. Vi har jo formentlig tiden for os.

Må jeg så sige, at CD er absolut ikke tilfreds med denne regering, absolut ikke. Men det, vi ikke er tilfredse med, er ikke den politik, som vi fuldt ud tager medansvaret for, og som er gennemført. Det, vi er utilfredse med, er, at adskillige ministre har søgt at føre deres egen politik, ikke fordi de troede, de kunne komme igennem med den, men fordi de skulle tilfredsstille et eller andet behov på et socialdemokratisk årsmøde eller i deres egen kredsorganisation. Det er vi utilfredse med. Vi er utilfredse med, at socialdemokratiske ministre søger at fremme ideologiske formål i ly af samarbejdet, og at de går ud og skaber usikkerhed og mistillid og frygt i erhvervslivet. Det er ikke bare enkelte mini-

stre, det er partiet som helhed, og det er LO, der gør landet og erhvervslivet en bjørnetjeneste ved at blive ved med at snakke om overskudsdeling og økonomisk demokrati.

Prøv nu engang at se situationen i øjnene! For det første er det få steder, der er noget overskud at dele. For det andet må man sige, at når vi ikke fører indkomspolitik, hvorfor i alverden skulle man så dele et overskud? Det kan da kun være af ideologiske grunde. Men endelig er der det, at man kan ikke sige til erhvervslivets folk på et tidspunkt, hvor hver enkelt af dem ved at se sig omkring kan se den ene konkurrent eller kollega falde efter den anden og miste alt, hvad de havde: nu skal du investere alt, hvad du har. Hvis du får gevinst, kan du dele det med andre. Hvis du får tab, kan du gå nedenum og hjem. Det er ikke de vilkår, man må byde erhvervslivet, og det er derfor, vi så skarpt går imod.

Af samme grund er det helt urimeligt at bringe spørgsmål som rentefradragsret og sådan noget ind i billedet. Det, vi har bedt regeringen inderligt om, er: lav verden om, så meget I vil, men vent et par år, for erhvervslivet må have fred. Først og fremmest må erhvervslivet have fred. Selv om man ikke får rettet alt, hvad vi alle sammen kunne synes var dårligt, så lad erhvervslivet være i fred. Det er der adskillige ministre der har haft uhyre svært ved, og det har ikke gavnet.

CD vil stadig væk bakke regeringen op, så længe det er landets anliggender, men ikke, når det bliver partiets anliggender.

Må jeg også lige sige et par ord om arbejdsløshed, ikke fordi man behøver at sige noget om den, for der er sandelig sagt nok. Hvis det kunne have været klaret med ord, havde det problem været løst for længst. Jeg har ikke så forfærdelig meget at sige om det, for vi har, som det eneste parti formentlig i landet, erkendt, at vi ikke kan løse problemet. Det kan alle andre partier. Jeg synes, de skal have lov til det, men vi har erkendt, at vi kan ikke. Men vi kan dog give et par gode råd.

Vi kan for det første sige, naturligvis, at de internationale konjunkturer kan vi ikke gøre noget ved. Det strukturelle tager man alt for lidt hensyn til. Jeg hørte i hvert fald mindst én gang i dag udtrykket fuld beskæftigelse. Hvordan kan man sige sådan noget? Hvad mener man med det? Mener man: alle dem i